

„Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől?” (Róm 8,35)

Pál apostol római keresztényekhez írt levelének szövege rendkívül tartalmas. Ugyanis arról ír, hogy az evangéliumnak mekkora ereje van mindazok életében, akik befogadják; a forradalomról, amelyet az örömhír hordoz: Isten szeretete megszabadít minket!

Pál megtapasztalta ezt, és tanúságot akar tenni róla szavaival és a példájával. Hűségesen követte Isten hívását, és ez vezette őt el Rómába, ahol az életét adhatta az Úrért.

„Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől?”

Nem sokkal ezelőtt Pál leszögezte: „Isten velünk van”[1]! Számára Isten irántunk való szeretete a hűséges Jegyes szeretete, aki soha el nem hagyná a menyasszonyát, akihez szabadon kötötte magát elszakíthatatlan kötélekkel saját vére árán.

Isten tehát nem bíró, sőt inkább magára vállalja a védelmünket.

Semmi sem választhat el bennünket tőle, mivel találkoztunk Jézussal, az ő szeretett Fiával.

A kisebb vagy nagyobb nehézségek, amelyekkel önmagunkban vagy a környezetünkben találkozunk, Isten szeretete számára nem jelentenek akadályt. Sőt, Pál azt mondja, hogy ilyen helyzetben az, aki Istenben bíz és Őrá bízta magát, azé a „főnyeremény”[2]!

A szuperhősök és a szuperemberek korszakában, akik a felfuvalkodottság és a hatalom erejében hisznek, az evangélium a szelíd építkezést és a másik ember érveire való nyitottságot állítja elénk.

„Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől?”

Chiara Lubich gondolatai segíthetnek jobban megértenünk és élnünk ezt az ígét: „Bizonyos, hogy hiszünk, vagy legalábbis azt mondjuk, hogy hinni akarunk Isten szeretetének. Sokszor azonban – el kell ismernünk – ez a hitünk nem annyira bátor, mint amilyennek lennie kellene. [...] A próbatételek pillanataiban, betegség idején vagy kísértésekben. Nagyon könnyen engedjük, hogy gyötörjön minket a kétség: »Valóban igaz, hogy Isten szeret engem?« Viszont nem, nem szabad kételkednünk. Bizalommal, minden fenntartás nélkül kell ráhagyatkoznunk az Atya szeretetére. Túl kell lépnünk a sötétségen és ürességen, amelyet esetleg érzünk, jól átölelve a keresztet. S azután szeressük új lendülettel Istent azzal, hogy megtesszük akarátát, és szeretjük felebarátainkat. Ha így teszünk, Jézussal együtt meg fogjuk tapasztalni a feltámadás erejét és örömét. Kézzelfogható lesz számunkra, hogy mennyire igaz: annak, aki hisz és ráhagyatkozik a szeretetére, minden megváltozik: ami negatív, az pozitív lesz, a halál az élet forrásává válik, és a sötétségből csodálatos fény ragyogását fogjuk látni.”[3]

„Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől?”

Ha hiszünk Isten szeretetében, a háború nyomasztó tragédiájának közepette is megmutatkozhat az emberség, mint egy reménysugár: „Az országunk itt a Balkánon a háború abszurditásában él. Velem egy osztagba tartoznak fronton harcoló katonák is, akik sok traumát éltek át és hordoznak magukban, mert saját szemükkel látták meghalni a rokonaikat és barátaikat. Nem tudtam mást tenni, mint szeretni őket, amennyire tudtam. Ritkán volt pihenőidő, de olyankor nagyon sok mindenről megpróbáltam beszélgetni velük, ami egy férfinél lehet ilyen körülmények között, és még Isten is szóba került, mert többen nem voltak hívők. Egyik alkalommal javasoltam, hogy hívjunk el egy papot, hogy misét mondjon. Mindenki elfogadta, és néhányan gyóntak is több mint húsz év után. Valóban mondhatom, hogy Isten ott volt velünk.”

Letizia Magri

[1] vö. Róm 8,31

[2] vö. Róm 8,37

[3] C. Lubich, Az élet igéje 1987. augusztus

forrás: fokolare.hu